

a magyar nép mulattató képes ujsága.

II. ÉVFOLYAM. Megjelenik vasárnap. Ára 3 hóra 1 frt. 50 kr.	Az előfizetési pénz a kiadó-hivatalba Magyar-utcza 1-ső szám alá küldendő.	Pest, febr. 2. 1868. 5. szám.	Gyüjtőknek öt előfizető után tiszteletpéldány jár.	SZERKESZTŐI IRODA: Magyarutcza 1. sz. ide küldendö mindenféle kézirat mely Ludas Matyinak van szánva.

Farsangi bolondság.

Bécs vőlegény udvarolgatása Pest kisasszonynak.

Ugy szeretem a szép lelkedet!
Meg azt a sok százezer telkedet,
Azt a piros paprikás kis szádat . . .
Meg a pénzedet, azt a sok százat,
Meg a sok szép házad.

Ugy szeretem csöndes körötöket,
(Hajba kapástokat s pörötöket),
Ugy szeretlek téged a ház tükrét,
Meg az apád sok tehenét, ökrét . . .
Hát a pénzes szökrényt?!

Lelked lángzó s tiszta mint a tenger,
Fenekéig átlátja az ember . . .
Igaz gyöngye fenekén a pénzed,
Hogy enyém lesz már előre érzed —
S még rosz néven vészed!

Te az istent mindég azon kérted:
Hogy én soha elne jöjjek érted,
Mert nimettel soha benem éred —
Azzal nem egyforma a te véred . . .
Söt szavát se érted.

Régebben is kértelek nem adtak,
Szeretőid néha rám is kaptak . . .
Közbe lépett most az öreg gyámod!
Odadott már szereted vagy bánod!
Bár szemére hányod.

Ne sirj édes hogy sok adósságom,
Tekintsd inkább nagy nyomoruságom, —
Rózsa lánczunk ha aranyból lenne:
Mily boldogok lehetnénk mi benne?
Mig a láncz meg lenne.

Ne mutogasd édesem! a körmöd,
Előbb utóbb ugy is meg kell törnöd . . .
Háztüzlátók a házamnál járnak . . .
Gratulálnak is már az uj párnak —
S lakomára várnak.

* * *

Össze vertek, — szól a szép menyasszony —
Hanem eb lesz a házadnál asszony!
Nékem ilyen tátott száju nem kö. . .
Násznagyostól csapjon meg a menkő.
Rég irtódzom te töled . . . utállak,
Ha tehetem töled tovább állok
Te pazarló álnok!

KONDOR MARCZI.

Egy máramarosi vad politikus vadabb levelei.

II.

Tekintetes szerkesztő barátom! Hogy ezen levelemben nagyuri pézsmaszagu democrat leereszkedő nyájassággal titulálom, onnan ered, mert már Potyszem Jankó foghagymás rovatában fináncz komiszáriussá történt Ernennungomat a munkácsi inspektoráthoz, kiknek legelőször jött azon megbecsülhetlen Einfalok miként kellene a sok csoszogó körmöczi arany Lastja alatt görnyedő excellentiás finánczminiszteren egy kis érvágás által segiteni? — elolvasván,nagyon illőnek találtam,hogy nagyságos hivatalom eintrettolása előtt, ezen körülményről önt tisztelt barátom! Kentnissbe sezoljam, hogy azon Tisza görbülést, mely gondolat menetembe becsapott, magának erklärolhassa.

Hogy mily honett stellungom van s mennyire rágalmazók a tisztelt barátom Blattjával egy huron pendülő megégetni való Zeitungok, melyek mindég azt trombitálják, nincs pénzünk, szegények vagyunk, s több efféle népeket bolonditó Umstandokat, sub rosa megsugom, hogy patentemmel, de ne tessék invalidpatentet érteni, minőt hallomás szerint a hü szolgálatokért eleget osztogatnak — hanem Decretet — gleichzeitig egy kis kiküldetést is nyertem, hogy tegyek egy Rundreiset a Bezirkbe s szerezzek magamnak meggyőződést arról, valjon a megerősitett königl. Steueramt Beamterek a Journalokat nem tentázták-e be? s a mit irtak forschriftsmässig beporozták-e? Az ily wichtig exmissiók egy pár száz forintot hoznak a konyhára s azon előnyök van, hogy az eltántorodott hazafiakat capacitálhatjuk a quótás constitutió forzugjairól.

Megvallom, mindig nagyon sok bizalmat helyeztem excellentiás főnökünk fähigkeitjába, de azon legujabb bátor lépése, melyet tanusitott midőn egy ferordnunggal minden gemeindevorstandot fináncza quótázott, egészen überrascholt; most tessék a fináczot bántani, hátunk megett oly bewaffolt ármada áll, mert mindnyájan pecsétes Waffenpasszal láttattak el, — mely Böze generális vezetése alatt egy frühstökre felfal minden slektgesinter tentanyalót s ha eszembe jut hogy ezen Tabakscontrollorok csapatjának én is egyik fürerje vagyok, ugy örülök, hogy szemem megtelik könynyel s felsohajtok oh közösügy! óh quótta! mily boldoggá tettétek e hazát s annak lakóit, mennyiben most már faterlich gondoskodnak egésségünkről s pipánkról, hogy valamikép azzal az átkozott nicotinnal meg ne mérgezzük gyomrunkat.

Somsich urnak mindég nagy tisztelője voltam, olvastam is tölle az angol forradalom történetének forditását, az általa irt előszóval, s bevallom hogy az ott elmondott tételek nagy részét saját meggyőződésemmel egyezőnek találtam; de nagyon furcsán hangzik az alsóház alelnökének szájából a pipaadó inditványozása, mert hát illik-e az egy okos urtól, hogy einträglicher állásától anynyi naplopót megfosszon s ugyan miért ha szabad kérdenem? azért hogy egy oly steuernemet beantragoljon melyet a legconstitutionalisabb érzalmü Bach abbé sem mert einführolni.

Bizony mondom annyira sietünk elöre, hogy ha igy fogunk haladni, nem sokára tulszárnyaljuk a legcivilisáltabb muszka alkotmányt is, s akkor büszkék lehetünk magunkra, alkotmányunkra, felelős miniszteriumunkra, mely százados elmaradásunk szekerét ily rövid idö alatt oly elöre vezette.

S miután én ennyi siker elött meghajlok, de egyuttal félek, hogy a sok a jóból is megárt, kivánom, hogy a sok buding után találjanak fel már egy kis magyar gyomorhoz való turóshaluskát is.

Ragyabimbó.

Székely Están zsörtölödései

Ludas Matyi ellen.

Hej Ludas bá! ha tudná mily nagy az én örömem most, tudom istenem — megszánna. Hát csak nézze meg kigyelmed, valami jó madár megtudta abban a keetek falujában, hogy én vagyok az, a ki keeteket ugy kicsufolom „Ludas Matyiban: kapta magát s az én becsületes nevem alatt sárga kópertában megküldötte azt a fenye bocsszemü J a n k u t, mit az a hires magyar Zweiger zsidó szerkeszt.

Hej istenem — gondolám — még is jó ha az ember eladja lelkét az ördögnek, még életében megajándékoztatik avval a szép virággal, mire ezt szoktak dudolni a székely földön:

Sárga zsinór, a közepe fekete,
Attól bus a magyarember kebele.

Kezembe vettem, — nem, nem vettem a kezembe, mert e szent lapot nem lehetett muszka vértől ázott honvéd ujjaimmal érintenem, hanem gazhányó villám hegyibe akasztva az istállóba bujtam vele s ott addig gyönyörködtem benne, mig nem fejem fájni, nyakizmaim feszülni kezdettek, azaz: mig nem egy halálos csömör elöjeleit érezni kezdettem. Ekkor be mentem szobámba, lefeküdtem s a mint betüimről is láthatja Ludas bá! ezen soraimat is ágyamban irom.

Hidje meg herr von Ludas bá! a hazát igazán szerető szivre igen kellemesen hat azon elvetemültséget látni, miszerint sok ember saját gonoszságaiból erényt csinál és mások erényét gyalázza.

Jól esett ez lelkemnek és ettől is betegedtem meg. Látám ezen bocsszemü Jankuban kifigurázva Ludas bá! a keetek dicsőitett nagy hazafiát Kossuthot bugyogóban, frakkban, mely gunyáról ujból meggyőződtem, hogy mint mindig ugy jelenben is ő nagy nimet.

Sok minden van még ebben a jó ujságban Ludas bá! Ott van látom a többek között a keed előfizetési fölhivása a Nép szavára jó csomó káromkodással espékelve; mi arra mutat, hogy Zweiger Ági ur, midőn keedre gondolt, erősen imádkozhatnékja volt ő kegyelmes Judeaságának.

Az egész ujság nagyon megtetszett nékem; mivel látom, hogy egy árva szóval sem bántotta a mi boldogságunkra teremtett közösügyet, quótát, fináncot, accist, tömpölt, és nem kell néki még egy árva honvéd is: nyultam a zsebembe, hogy megküldjem az árát s hát az istenadta 20 esztendős lájbim zsebében egy 5 frtos Kossuth nóta akad a kezembe. Te hogy Zweiger rugjon meg mondám: már akármilyen jó ujság is az a Janku s akármilyen nimet is az a Kossuth, a kezemből ki nem adlak; mert hát téged akkor szereztelek, midőn a „testvériség,“ „egyenlőség“ és „szabadság“-ért harczoltam s szeretém, ha legalább te rólad ezen időre emlékezhetem. És lőn hogy nem prenumerálék vala a bocs vagy a mint elnevezé Ludas bám! a potyszem Jankura.

Székely Están.

Eredeti levelek.

LIII.

Téns uram!

Annyi mindenféle dült borult össze vissza mostanában, hogy már attól félek rá kerül a világra is a sor, oszt majd ez is egyszer csak össze rottyan; osztán furulyálhatunk bus nótát ott valahun a fiastyukban vagy a holdvilág csucscsán.

Össze dült hát a nagy templom Pesten ugyi téns uram! de hát mért dült össze? azir mert roszszul épitették, no ezen nincs mit csudálkozni, kü meg málter meg jó mester ember neki, oszt okos ember nézzék utánna a kümives maiszternek; ha pinz kell rá meg hát megkell csikolni a pap urakat, ki telik az ára hatszorosan is a sok káptalanból, — ha pénz van könnyü templomot rakni.

Nagyobb baj a téns uram hogy össze dült Magyarország! oszt alányomta, alátemette mindenét a magyarnak; ez a veszedelem, még pedig olyan hogy sem ács — sem kümives nem segit rajta.

48-ban megásták a magyar szabadság templomának a fundamentomát, 61-ben felrakták rá az erős falakat, most meg mikor a tetőt kellett volna rá tenni, addig addig okoskodott a sok majszter, hogy minden össze omlott a mi eddig fennállott is.

Ez lett volna drága templom, ha kontárak nem dolgoztak volna rajta, a magyar alkotmány temploma, melyben a szabadság istenét magasztalhatta volna minden jó hazafi egy szivvel egy lélekkel, egy imádságot mondván minden ember a nélkül, hogy valaki szemére vethette volna neki, hogy te kálomista, te zsidó, te meg unitárius vagy. Itt énekelhettük volna el mindnyájan azt az imát „áld meg isten e hazát s védd örökké szent jogát.“

És uramfia! most még azt a néhány darab épületfát is felvitték Bécsbe a németnek eladni, a mit a romokból kiszedegethettek. És ezt uram a magyarok teszik? — ugyan uram isten, hogy segithetnéd is az ilyen népet, a mely maga magát viszi a vásárra, hogy ott örök rabságra adja el? Tudom istenem meg bántad, hogy ilyen embereket teremtél és méltán is.

No de téns uram van még egy reménységünk, él még egy maiszter a külföldön, a ki 48-ban le tette alapkövét annak a nagy templomnak, melyet most a kontárok össze döntötték; ne féljen kigyelmed el jön ő még s majd meg kezdi ujra a munkáját,— meglássa kigyelmed mennyi kümives leginy fog dolgozni mellette. Meg épitjük még uram a nemzet templomát ugy, hogy azt ugyan többé alapjából ki nem fogja vetni azután senki fia.

Hejj milyen boldogság lesz benne elmondani a legelső miatyánkot, — beh jól esik majd benne hálát adni a magyarok istenének?

Ne féljen téns uram! nem messze van az idő, jön a szabadulás napja, melyen világra szóló áldomást fog inni a magyar, s ugy lesz minden mint régen vólt.

Addig is áldja meg kigyelmedet a magyarok istene!

Karakán Marczi
gulásbojtár.

A sógorhoz.

Talpra sógor rajta rajta!
Felsütött jóléted napja!
Éljen ujra a credit.
Van ki majd fizet helyetted,
Azt eztán már ne rettegjed . . .
Hogy sok lesz a deficit.

Rajta! költs, élj jól vidámon.
A ser a kancsóban folyjon,
Van a ki megfizeti!
Van széles Magyarországban . . .
Arany ezüst a bányákban!
Magyar nélkülözheti.

Szánt, vet, izzad a magyar nép
Megkapálja szöllőjét;
A termés legyen tied:
A közösügy nem rosz eszme,
Osztozzunk; *egyik* csak szedje —
A *másik* meg majd fizet.

Habakuk.

Illusztrált

I.

Ferencz gazda danolgatja:

Hóka lovam kicsaptam a tilosba,
Magam pedig bementem a csárdába.
Mig egy itcze bort jóizün megittam:
A babámra Zsófikámra gondoltam.

Pattantyúk.

Csak hiába Matyi se kerülhette ki a sajtópert — rá förmedtek szegény jó fiura a papok, a miért a vegyes házasság eredetét megirta. Mihelyt házasságról vagy fejér cselédről van a szó, mingyárt haragusznak érte a páter reverendissimék, pedig hamis a zuzzájok is, már ki hinné azt, hogy egyiket ugy mint a másikat ne szeretnék? a házasság neveli a stolát, a fejércselédből meg gazdaszszony válik, — mindenütt csupa rebach.

Komócsin vagy ki az anyja lölke — valami „Hirmondó" nevü ujságot küldözget a vidékre, melyben arra akarja a népet megtanogatni, hogy ne tartson disznótort, hanem fizesse inkább a quótát. No hiszen bölcs népoktató ur prédikálhatja azt akár ezer esztendeig, mulat biz a magyar a mig lehet. Hanem ha azt a quótát komolyan megkell először fizetni, mire letelik akkorára ugy sem lesz miből disznótorozni azt hiszem én.

A nagy hatalmasságok száma egygyel szaporodott. Hogy hogy?

Hát a dunántuli egyház kerület nagyon hatalmaskodik. Hadserege is van már kilencz darab kemény esperesből, kik hadat izentek, sőt már megis kezdették az irtó háborut a nép szabadsága és minden haladási eszme ellen. No legalább ezek is lenditenek hát már valamit ad majorem gloriam dei!

Pesten munkásegylet alakult. A mezőföldön pedig henyélő egylet. Legfőbb elvük az, hogy ők maguk se dolgoznak, meg aki helyettük dolgozik — a káplán, — annak se fizetnek többet kemény 20 frtnál.

Azt kérded nyájas olvasó! hogy mi czélja lehet ennek a henyélő egyletnek?

Hát bizonyosan az, hogy hiveik előtt elevenen mutogassák, hogy milyen lesz majd az a „szem nem látott, fül nem hallott" menyei boldogság ott a más világon.

népdalok.

II.

Magyar menyecske:

Nem szeretem az uramat haja haj!
Csak a kisebbik uramat haja haj!
Erre is ha megharagszom . . .
Itt a csárda, majd beiszom haja haj!

A plébános uraknak nagyon ajánlandó a tüzkármentesités — vagyis biztositás, mert ha éjjel tüz támad, a zavarban nem járnak olyan pórul, mint most négy esztendeje az x . . . i plébános, ki a nagy kapkodásba és sötét szobába h u g a szoknyáját ölté magára, s abba szaladt a vész helyére, — ott meg osztán oly confuzsióba jött, hogy menyre földre tagadta hogy ő a plébános.

Az n . . . ni plébános azt mondá nyilvános helyen, hogy a „Magyar Ujság“ m é t e l y e a m a g y a r e m b e r n e k ! Látszik rajta, hogy Deák birkája, azért fél ugy tőle, — olyan takarmány kell az ilyennek mint az I d ö k T a n u j a.

Krokodilusfalván egy zsidó borbély pápistává lett, s midőn a papnak legelőször áldozott, az oda nyujtott ostyát sehogysem akarta megenni, mert ugy mond ő nem b e t e g.

A kormány pályázatot szándékozik nyitni a végett, hogy mutassa meg valaki, mi mulatságos, elmés , vagy viczczest lehet felfedezni — Borsszem Jankó kinlódásaiban? — pályadij Deák kereszt — és quóta érem.

Az X . . i apácza zárda növendék leánykáinak valaki jó édes sült tököt küldött csemegének, s midőn legjobban falatoznának egy apácza megrohanta őket s minden darab tököt confiskált, mert ugy mond a vétkes eledel.
„Hát a magja néni?“ kérdé egy kis leányka.

Egy bizonyos tatár sz. m. nevü helységben a buzgó páter a pápa ő szentsége ármádiájához brigantikat verbuvál, s a szent ügy védelmére lelkes felszólitást intéz minden lókötőhöz és kapczabetyárhoz.

Némely vidéken — Iszka szt. györgy táján és ott a a szomszéd megyékben — a vaskalap ugy terem mint a gomba, s tudva levőleg nagyon is goromba. Ha egy kicsit kitalál Matyiztatódni mindjárt harap. Az ilyen papok megörökitésére irta Kis Melankton ezt a kis verset:

Különös de nagyon —
Hogy oly pap is vagyon:
Ki a becsületét,
A mi nincs — s az eszét
Szörnyü mód keresi.
Lánczot mit emleget . . .
Vassal is fenyeget,
Ha nem bókolsz neki . . .
Hanem azért ne félj
Csak haladj előre,
„Üsd a vaskalapot,
Bár kemény a bőre"
Jog és népszabadság
Győz majd valahára . . .
Rá járt a rud már a
Hierarchiára!

Adomák.

Hajdanában valamelyik fehérvári püspök — ki azelött tábori pap volt és ép azért a kényelmet nem igen szokta keresni, — hideg télen utazván, beszállott egyik bakonyi szegényes plébániára hálás végett.

A plebános ifjukori tanuló és laktársa levén igen szivesen látta magas vendégét, estve sokáig beszélgettek gyermekkori viselt dolgaikról, végre feküdni akartak, de csak egy fütött szoba volt a roskatag paplakban, abban is csak egy nagy széles ágy, meg egy öreg kanapé.

Azt mondja a pébános a püspöknek:

„Excellentiád foglalja el ágyamat, én majd a divánon alszom."

„Hát Lizi a gazdasszony hol hál?" — kérdi a püspök.

„Az majd talál helyet valahol o'akint szól a plebános.

„Tudod mit fiam! — szól a püspök — Lizit ne verjük ki ebben a bolond hidegben, meghálhat a divánon, mi meg megférünk ebben a nagy ágyban ketten — ugyis öleget aludtunk együtt deák korunkban.

Elis aludtak aztán szerencsésen a mulatság után. Hajnalban a plebános a kanászkürtölésre felébred, s álmos ésszel nem is jutott eszébe, hogy kivel fekszik, oldalba taszitja a püspököt s rá szól:

Kelj föl Lizi! nem hallod hogy kürtöl a kanász?

A Bach miniszter kora, fénykora vala még sok hitvány falusi birónak is. Sokszor a megyei főnökkel könyebben lehetett beszélni mint ezekkel a községi hatalmakkal.

A cs . . . i biróval történt az a furcsa eset, hogy egy izben a végrehajtó biró a felperesi ügyvéddel ki ment a községbe, s éppen a biró házához száltak.

Itt azután mig tulajdonképpen kitüzött czéljukhoz fogtak volna az illetők, — egyről másról elkezdtek beszélgetni.

A községi biró minden kicsiség felett dühösen szónokolt, s bár a végrehajtó hivatalnoknak mindenben alázatos és engedelmes szolgája volt, de az ügyvédnek annál hatalmasabban opponált

Lassanként igy tehát e két fél között a surlódás kifejlödött s mind inkább fokozódott.

Végre a községi biró érezve saját fontosságát, s különösen azt, hogy a maga házánál van, büszkén rivalt az ügyvédre:

„Ne lármázzon itt az ur."

Az ügyvéd legkevésbbé sem jött e parancsoló hangokra zavarba s egész flegmával mondá:

— Már hiszen lármázni nem lármázok, csak beszélgetek, bár ha éppen lármázni akarnék is, nem tilthatná meg biró uram! mert én ugy hiszem nem biró uram házában, — hanem a község házában vagyunk.

„Mit? — pattant fel erre dühösen a Bach biró — a kutyájában . . . tudja meg az ur, hogy ez az én házam s nem a községé . . .

Az ügyvéd azután nem is vitatta tovább a dolgot, látva hogy a birónak igaza van.

Szinte a cs . . . i biróval történt, hogy egyszer a császári szolgabirói hivatal hivatalos felvilágositást kért töle, egy fogva lévö csaló egyén iránt.

A nevezett biró azután következöleg referált:

„Van szerencsém jelenteni a tek. szolgabirói hivatalnak, miszerint községünkben lakozó de most fájdalom! a tek. szolgabiróságnál fogva lévő egyéniségnek ismertető jelei következők: polgári állására nézve:

Foltozó varga,
S mindennek neki megy mint a marha.
Jobb szeme fekete.
A bal szürke.
Orra rezes,
Szája nedves,
Foga redves.

Hasa vastag,
Termete pacsmag.
Végre ország- világfutó.
S kissebb kihágásokat tészen, denem utonálló.

Micsoda állat lehet az a kvóta?

A kisbiró gyakran hallotta midőn a nótárius uram az ujságból azt a furcsa szót olvasta hogy „quóta." Micsoda szörnyü állat lehet az föl nem tudta fogni.

„Valami veszedelmes állatnak kell lenni, — gondolá — mert irtózatos dolgokat beszélnek róla. —

Tehát megkérdé egyszer a nótárius uramtól hogy magyarázza meg neki, hogy miféle csudaállat lehet az a quóta?"

A nótárius azután ilyeténképpen magyarázá meg a kis birónak annak a csudálatos állatnak minémüségét.

— Hát atyafi — mondá — az a „quóta egy czudar éhes ragadozó állat. Rug, harap mint a veszett kutya. Öklel mint a bivaly. Ha futsz előtte, utánad szalad mint a lidércz s bele czimpajkodik az inadba, aztán rá ül a hátadra, viteti magát veled mint egy meklenburgi lóval a cserepár. Ha nem engedelmeskedel neki, nyakon ragad és fojtogat, mint a szamárhurut. Sem éjjeled sem nappalod töle, mindig ott van a sarkadban. Együtt eszik veled a tálból, együtt iszik veled a csikóbőrös kulacsból. Taszigálhatod meg se mozdul. Szemtelen mint a kullancs. Ha lefekszel a tornyos nyoszolyába, — oda ül gyomrodra megnyom és megront mint a boszorkány. Ütheted, verheted, kutyába se veszi. Nem árt annak se szép szó, se harag. Söt a golyó sem fogja, — guta sem üti meg, — a menykö is kikerüli. Veled él, — és veled lakozik. Soha el nem hágy, — hüségesebb a feleségednél. Te meg halhatsz, — de ö halhatatlan. Rá marad örökségképen gyermekeidre, unokáidra, — s osztozni fognak azon, mint a kapcsos biblián, meg a kis ködmönön . . . Már most hát érti kend, hogy micsoda állat az a quóta?"

— Értem nótárius uram értem! de azért még is . . . meg nem foghatom.

„No — válaszolá erre a nótárius, — majd megfogja az kendet, ha azt kend meg nem foghatja . . .

Pecsovics-dal.

Csakhogy ujra, csakhogy ujra,
Fordult a szerencse rudja;
Csakhogy ujra a miénk:
Mit vesztett kincsnek hivénk!

Miénk a hatalom, melyet
Hatvanegyben türnünk kellett,
Más kezében, — most megint
A szerencse ránk tekint.

Egünkön a ragyogó nap,
Német világ lesz maholnap,
S uralkodunk, — nem titok:
Mi derék pecsovicsok!

Magyar öltözet helyébe,
A német viselet lép be;
S regnál bárhová tekints:
Német nadrág, frakk, és pincs

Igazságot nekünk adnak,
Hivatalba minket raknak.
A szabadelvü pedig,
Hasztalan gebeszkedik.

Fináncz mibelőlünk lészen,
Éjjel nappal, mindig készen,
Hogy bünhödjenek azok:
Kik igazán magyarok.

Mi exequáljuk majd, azt ki
Vakmerő lesz megtagadni
Direct s indirect adót:
Több lesz bár, mint eddig vólt!

Ha a bortermesztő gazda,
A maga borát fogyasztja:
Érte nagy accist fizet,
Külömben igyék vizet.

Ki trafikkal be nem éri
Hanem inkább azt fecsérli:
Mi a németnek terem,
Fizesse tizszeresen!

Óh dicső pecsovicsok mi!
Mint fogunk majd uralkodni?
S lesz jutalmunk fizetés,
Mindazáltal nem kevés.

S áldjuk Bachot és Smerlinget,
Ők tevének urrá minket!
Óh ti pompás daliák!
Oh dicső német világ!

Provinczia Magyarország!
Bécsből szépen kormányozzák
És a tricolor helyett
Svarczgelb zászló lel helyet!

Most a diéta is szebben
Müködik mint hatvanegyben,
Megszavazott annyi jót:
Quótát, delegatiót!

Szóval annyit méltán mondunk:
Hogy pompásan áll a dolgunk,
A szerencse ránk vicsog!
Előre p e c s o v i c s o k!

Menykő Bernát.

Diskurszus

Iczik szomszéd és **Mihály** gazda között.

M i h á l y. Ugyan szomszéd, mondja csak mit akarnak ezek a mi mágnásaink azzal a frakkal? hogy ismét módiba hozzák?

Iczik. Pitcze gepore! mit akharnak? hát demunstrálni akharnak a nemzethi viselet ellen. Thodja khend legthübb magnáthnak se urszága se hazája, ezeknek csak lu khüll, meg egy falkha khotya . . .

Mihály. De már én Keglevits Béláról, egy olyan szabadelvü honatyáról, mégsem tettem volna fel szomszéd! hogy az ő derakára is felmászszék az a barázda billegtető módi. Hiszen őt különben is ugy hivják, hogy a paraszt gróf, kis fiját is tetötöl talpig magyar paraszt öltözetben patyolat ing-gatyában, czifra szürben járatja, s ime maga meg osztrákmagyar kosztümben rugja a czepedli polkát, gróf Karácsonyi báljában.

Mihály. No hiszen megjárják azok a jámbor atyafiak, kiknek nevök a potyszem Jankó izeneteiben ott diszlenek.

Iczik. Hugy hugy Mihály gazda?

Mihály. Hát körülbelől olyan érdem ez részökre, mint midőn valakit Debreczenbe a 13 városon, Váradon pedig a Pecze partjáról ismernek.

Iczik. Hoszt e gewüre . . . Mihály gazda! hallutthа khend mi felett mólatnak musthan Bécsben a nimethek.

Mihály. Nem én . . . hanem szeretném hallani, ha tudja Iczik szomszéd hát mondja el.

Iczik. Hát a németh delegathosok azt khérdezték a magyar dulegatyosokhtul . . . hogy hát miért nem vitthék fel nach Wien a feleségeiket is? erre azt felelthe egyik lathor dulegatyosch . . . majd bizony, hogy az asszunyukhat is khüzüsögynek thekintsétek, de hisz azukba nem vásik a fugathuk.

A 4-ik számban közlött betütalány megfejtése: **Denevér.**

Ludas Matyi gyorspostája.

Hatvanegyben mágnás! zsidó!
Magyarruhát varratott,
Hatvannyolczban zsinórt gombot
Róla le is szaggatott.
Nem is mágnás, nem is goróf,
Nem is zsidó az már ma . . .
Ki frakban és czilinderben
Nem jár a' redout bálba.
Mágnásaink egy nagy része
Már azt be kell vallani . . .
Nem kiméli pénzét vérét,
Oly rettentő hazafi! . .
Most is mit tettek a honért?
Bécsnek hires debardőjét
Mint nagy urakhoz illik:
Közköltségen lehozatták . .
A kekk **Fiákker Milit.**

Rajzoló **Ujházy.**] Kiadó-tulajdonos és felelős szerkesztő: **MÉSZÁROS KÁROLY.** [Metsző **Horvát.**

Gyorssajtónyomása az Első magyar egyesületi könyvnyomdának (Fanda és társai). 3 korona-utcza 18. sz.